



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobců: a) **Ing. T. K.**, b) **Ing. K. A.**, c) **L. N.**, zastoupeni JUDr. Alenou Bányaiovou, CSc., advokátkou se sídlem Lazarská 13/8, Praha 2, d) **Ing. Miroslav Zábranský**, bytem Klapálkova 1/2243, Praha 4, zastoupen Ing. Mgr. Bc. Václavem Holým, advokátem se sídlem Lazarská 13/8, Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, Mariánské náměstí 2, Praha 1, za účasti Central Group a.s. se sídlem Na Strži 65/1702, o žalobě proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 10. 12. 2010, č. j. MHMP 710732, 712964/2010/DOP 04/Go,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 10. 12. 2010, č. j. MHMP 710732, 712964/2010/DOP 04/Go, **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobcům a), b) a c) náhradu nákladů řízení ve výši 37.654,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupkyně JUDr. Aleny Bányaiové, CSc., advokátky.“

O d ů v o d n ě n í

Žalobci se podanou žalobou domáhali zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 10. 12. 2010, kterým byla zamítnuta jejich odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 11, odboru životního prostředí, ze dne 29. 6. 2010, č. j. 13156/1331/OŽP/2009, jímž bylo podle ust. § 10 odst. 1 a odst. 4 písm. b) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, povoleno připojení stavby „Obytný soubor Trojmezí“ umístěné na pozemcích v kat. území Chodov a Záběhlce na místní komunikaci Klapálkova. Žalovaný odvolací správní orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že správní orgán I. stupně po zrušení svého původního rozhodnutí doplnil podklad pro rozhodnutí o posudky ohledně statického posouzení komunikace Klapálkova, a dále se vypořádal s námitkami, vznesenými v odvoláních. Uzavřel pak s tím, že prvostupňové rozhodnutí nevykazuje právní rozpory ani se zákonem o pozemních komunikacích, ani se správním řádem.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobci namítli nepřezkoumatelnost rozhodnutí o námitkách proti vadám postupu správního orgánu I. instance, rovněž vady postupu odvolacího správního orgánu, dále namítli nevyřešenou otázku stavu pohledové opěrné stěny a nedostatečné posouzení přípustnosti z hlediska dodržení hygienických limitů.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl žalobní námitky a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Při jednání dne 7. května 2015, k němuž se žalovaný nedostavil, setrvali žalobci na svém skutkovém i právním stanovisku. Zástupce žalobců navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a aby věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Žalobci v žalobě především namítli, že v průběhu řízení o vydání napadeného rozhodnutí první instance aktivně usilovali o realizaci svých účastenských práv, zejména požadovali, aby jim úřad včas předložil podklady rozhodnutí, aby se k nim mohli vyjádřit. Zejména se zajímali o výsledky nákladného geotechnického průzkumu zajištěného na objednávku úřadu společností INSET s.r.o. Úřad však vydal rozhodnutí o připojení Obytného souboru Trojmezí na místní komunikaci Klapálkova bez toho, aby žalobce vyrozuměl o obdržení výsledků geotechnického průzkumu a aby jim poskytl lhůtu k vyjádření se k nim. Zde se jedná o flagrantní porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu, což žalobci vytýkali ve svých odvoláních. Odvolací orgán se však k této námitce nijak nevyjádřil, když v napadeném rozhodnutí o odvolání neuvedl, jestli tento postup prvoinstančního orgánu považuje za procesní vadu či nikoliv, případně zda je tato vada natolik závažná, že by mohla způsobit nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Z rozhodnutí o odvolání vůbec není zřejmé, proč bylo prvoinstanční rozhodnutí navzdory uvedenému námitce potvrzeno. Rozhodnutí o odvolání je proto dle názoru žalobců nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního. Podle správního řádu byl odvolací orgán povinen v napadeném rozhodnutí uvést, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a jakými úvahami se řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí a výkladu právních předpisů. Tyto

procesní povinnosti odvolací správní orgán svým výše popsaným postupem rovněž porušil a napadené odvolací rozhodnutí proto vydal v rozporu se zákonem.

Navzdory tomu, že odvolací správní orgán sám v předchozím řízení zrušil rozhodnutí správního orgánu I. instance a výslovně jej upozornil na nutnost zachování práva účastníků správního řízení podle § 36 odst. 3 správního řádu a navzdory tomu, že na porušení tohoto svého procesního práva žalobci opětovně upozorňovali ve svých odvoláních proti novému rozhodnutí správního orgánu I. instance, odvolací správní orgán se v řízení o odvoláních žalobců nyní sám dopustil téhož porušení zákona. Jak bylo uvedeno výše, žalobcům nebylo v řízení před správním orgánem I. instance umožněno vyjádřit se ke stěžejním podkladům rozhodnutí I. instance, jimiž byly výstupy geotechnického průzkumu provedeného společností INSET s.r.o. Poté, co žalobci až po vydání napadeného prvoinstančního rozhodnutí, dostali tyto materiály k dispozici, nechali je podrobit posouzení nezávislým soudním znalcem v oblasti stavebnictví Ing. H. Z jeho stanoviska ze dne 18. 7. 2010 a 10. 9. 2010 vyplynulo, že tento průzkum byl sice proveden správně, nicméně samotné zadání průzkumu ze strany správního orgánu I. instance, nebylo kompletní, protože nepožadovalo statický výpočet, který je nezbytný pro řádné posouzení stability a bezpečnosti opěrné stěny. Žalovaný v rámci odvolacího řízení v reakci na tyto námitky žalobců vyzval společnost INSET s.r.o. k doplnění podkladových materiálů, načež obdržel vyjádření Ing. O. (zpracovatele znaleckého posudku, který byl jedním z výstupů geotechnického průzkumu) ze dne 10.11.2010, které polemizuje se závěry obsaženými v stanovisku Ing. H. ze dne 18. 7. 2010. Žalobcům nicméně opět nebyla dána možnost se před vydáním napadeného rozhodnutí o odvolání s tímto podkladem seznámit a vyjádřit se k němu.

Dále žalobci namítli, že přístup správních orgánů k otázce stavu pohledové opěrné stěny byl v průběhu správních řízení značně rozporuplný. Nejdříve úřad správně identifikoval potřebu podrobnějšího zjištění stavu pohledové opěrné stěny a objednal u Ing. H. zpracování znaleckého posudku. Následně úřad vydal první rozhodnutí o povolení připojení Obytného souboru Trojmezí na místní komunikaci Klapálkova, a to pouhé dva dni před dokončením znaleckého posudku Ing. H., tedy bez možnosti přihlédnout k jeho závěrům. V novém prvoinstančním řízení úřad zprvu usiloval o provedení stavebního průzkumu pohledové stěny, v čemž však neuspěl, protože se nepodařilo získat souhlas vlastníků pohledové opěrné stěny k provedení průzkumných vrtů na ní. Místo toho, aby úřad vyčkal vyřešení sporu ohledně vlastnictví pohledové opěrné stěny a řádně dokončil proces shromažďování podkladů pro rozhodnutí, vydal druhé rozhodnutí I. instance o povolení připojení stavby na komunikaci, a to opět bez dostatečných podkladů k posouzení stavu pohledové opěrné stěny. Chybějící posouzení pohledové opěrné stěny žalobci úřadu vytkli v odvoláních proti napadenému rozhodnutí I. instance a opírali se přitom o stanovisko soudního znalce Ing. H. ze dne 18. 7. 2010 a 10. 9. 2010. Těmto odvolacím námitkám žalovaný oponoval tvrzením, že pohledová opěrná stěna není součástí komunikace. K tomu žalobci uvádějí, že v souladu s § 3 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, sice silniční správní orgán rozhoduje o zařazení komunikací do vymezených kategorií, avšak otázka, co je součástí komunikace a co není, předmětem jeho správního uvážení není. Podle názoru žalobců jsou součástí komunikace veškeré konstrukční prvky, které jsou nezbytné pro existenci a bezpečné fungování komunikace. Jak je zřejmé z vyobrazeného schématu, pohledová opěrná stěna zabraňuje sesuvu a odplavení podloží místní komunikace Klapálkova, je tedy její nedílnou funkční a konstrukční součástí. Je proto nutno přistupovat k ní jako k

součástí místní komunikace a bez ohledu na její nevyřešený právní status je třeba trvat na řádném posouzení jejího stavu. Žalovaný dále namítl, že podle vyjádření Ing. V. O. (k němuž žalobcům nebylo umožněno vyjádřit se před vydáním napadeného rozhodnutí I. instance) absence statického výpočtu nosné konstrukce nemusí nutně vést k závěru o nebezpečnosti určitého objektu. Nicméně tato argumentace přehlíží fakt, že nebezpečnost pohledové opěrné stěny již byla výslovně konstatována ve znaleckém posudku Ing. H. ze dne 15. 4. 2009. Sám úřad koneckonců na základě vyjádření vlastníka místní komunikace vtělil do napadeného rozhodnutí I. instance podmínku, že musí být vyřešena stabilita opěrných zdí pod komunikací Klapálkova (podmínka č. 5), přičemž se při uvedení této podmínky odkazuje právě na znalecký posudek Ing. H. ze dne 15. 4. 2009. Odvolací orgán pak zcela v rozporu s tím konstatuje, že vyjádření Ing. O. vyvrací závěry znaleckého posudku Ing. H. Žalovaný tedy zpochybnil hodnocení důkazů, z něhož vycházel správní orgán I. instance, přitom však jeho rozhodnutí potvrdil. Tento postup považují žalobci za nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního.

Žalobci dále uvedli, že již ve svých odvoláních proti napadenému rozhodnutí I. instance vytýkali, že podmínka č. 5 tohoto rozhodnutí, jíž se úřad pokusil vypořádat se s problematikou pohledové opěrné stěny, je zcela neurčitá. Úřad zde toliko stanovil, že *„bude vyřešena stabilita opěrných zdí pod komunikací Klapálkova“*. Z takto formulované podmínky není zřejmé, zda je žadatel před provedením připojení Obytného souboru Trojmezí na místní komunikaci Klapálkova povinen dokončit průzkum pohledové opěrné stěny a získat statické posouzení konstrukce opěrné stěny, zdaje povinen následně provést její zajištění či celkovou rekonstrukci, bude-li to třeba k zabránění vzniku škod na majetku či zdraví dotčených osob. Podmínky stanovené v rozhodnutí musí být formulovány jasně a dostatečně konkrétně, aby zajistily ochranu práv dotčených osob a veřejného zájmu, čemuž tak v případě podmínky č. 5 napadeného rozhodnutí I. instance bohužel není. Tyto námitky byly obsaženy v odvolání žalobce 2 a odvolací správní orgán se k nim v napadeném rozhodnutí nijak nevyjádřil. Není proto zřejmé, jestli považoval formulaci podmínky č. 5 napadeného rozhodnutí I. instance za dostačující či nikoliv a není též zřejmé, proč navzdory uplatněným odvolacím námitkám napadené rozhodnutí I. instance potvrdil. Napadené rozhodnutí o odvolání je proto dle názoru žalobců nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního.

Žalobci rovněž namítli, že ve svých odvoláních rozhodnutí I. instance vytýkali, že se úřad nedostatečně zabýval otázkou dodržení hygienických limitů hluku a imisí škodlivin z dopravy. Není totiž obvyklé, aby tak rozsáhlý soubor obytných budov, jakým je Obytný soubor Trojmezí, byl napojen na dopravní síť pouze jedinou komunikací. Takovýto způsob dopravního napojení obytného souboru bude mít mimo jiné za následek kumulaci veškerých negativních vlivů dopravy generované tímto obytným souborem na ulici Klapálkovu. Zvýšení hluku a imisí škodlivin z dopravy a zhoršení bezpečnosti na ulici Klapálkova představuje jeden ze zásadních aspektů dotčení práv žalobců napadenými rozhodnutími. Žalovaný tyto námitky žalobců zamítl s odůvodněním, že orgán I. instance není povinen posuzovat žádost o připojení stavby na komunikaci z hlediska dodržení hygienických limitů, ale má posuzovat věc toliko *„podle hledisek dopravních v souvislosti s vyjádřením Policie ČR, odboru služby dopravní policie a nutným souhlasem vlastníka dotčené pozemní komunikace“*. Takovýto výklad povinností správního orgánu povolujícího připojení stavby na komunikaci je podle názoru žalobců v

rozporu se zákonem, a to konkrétně s § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, podle nichž jsou správní orgány povinny šetřit práv nabytých v dobré víře a oprávněných zájmů osob, jichž se jejich činnost v jednotlivém případě dotýká, resp. jsou povinny dbát, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem. Rozhodování o připojení nemovitosti na místní komunikaci se tedy neřídí toliko § 10 odst. 4 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, podle něhož se vyžaduje předchozí souhlas vlastníka dotčené komunikace a souhlas příslušného orgánu Policie České republiky, a vyhlášky č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích a která v § 12 stanoví technické podrobnosti připojení stavby na komunikaci. Pokud by se kromě zákona o pozemních komunikacích a jeho prováděcí vyhlášky žádné další právní předpisy na daný případ nevztahovaly, pak by bylo zbytečné, aby správní orgán I. instance nechával provádět nákladný geotechnický průzkum, protože ustanovení těchto dvou předpisů posuzování stavebního stavu dotčené komunikace a jejích konstrukčních součástí neukládají. Úřad tento průzkum zadával z toho důvodu, aby zajistil ochranu bezpečnosti uživatelů komunikace a sousedních nemovitostí, když k tomu byl donucen uplatněnými oprávněnými prostředky žalobců v předcházejících fázích předmětného správního řízení. Na základě § 2 odst. 3 a 4 správního řádu je pak nutno přihlížet i k dalším veřejným zájmům a dalším právům dotčených osob, a to například k zájmu na ochraně veřejného zdraví a k právům dotčených osob na příznivé životní prostředí. Pro otázku dodržování hygienických limitů hluku a imisí zplodin z dopravy totiž není tak rozhodující podoba obytného souboru, což je otázka řešená v rámci územního řízení. Pro míru dopravní zátěže na ulici Klapálkova je mnohem spíše rozhodující, jakým způsobem bude tento obytný soubor napojen na dopravní síť. Pokud by kupříkladu byl napojen nejen na ulici Klapálkovu, ale i na další místní komunikace, pak by účinky zvýšení dopravy generované Obytným souborem Trojmezí v Klapálkově ulici mohly být řádově nižší. Z toho okolností podle názoru žalobců vyplývá, že v řízení o připojení Obytného souboru Trojmezí na komunikaci Klapálkova musí být zkoumány rovněž okolnosti týkající se ochrany před hlukem z dopravy a znečištění ovzduší. Ostatně pokud by správní orgán I. instance skutečně otázky týkající se ochrany před hlukem posuzovat nemohl, pak by rovněž nebyl oprávněn uložit žadateli jako podmínku připojení obytného souboru na komunikaci provedení hlukové studie, jak učinil v podmínce číslo dvě napadeného rozhodnutí první instance. Žalobci tedy trvají na tom, že správní orgán I. instance byl povinen zajistit si dostatečné podklady, z nichž by mohl řádně posoudit, jestli připojení Obytného souboru Trojmezí na místní komunikaci Klapálkova nebude mít za následek překračování hygienických limitů hluku a imisí zplodin z dopravy. Správní orgán I. instance tak neučinil a spokojil se v této otázce s vágně formulovanou podmínkou č. 2 napadeného rozhodnutí I. instance, podle níž je žadatel povinen vypracovat hlukovou studii, která by zohlednila dopravní provoz z nové zástavby, a dále že protihluková opatření doporučená touto studií budou součástí rekonstrukce komunikace Klapálkova. Do té doby nelze činit závěry o tom, zda a jak výrazně budou následkem připojení Obytného souboru Trojmezí překročeny hygienické limity. Nelze tedy ani usuzovat, jestli takovéto překročení bude toho rázu, aby mohlo být v dostatečné míře eliminováno protihlukovými opatřeními. Koneckonců není ani zřejmé, jaká protihluková opatření vdaném případě vůbec přicházejí v úvahu. Správní orgán I. instance zde jednoznačně pochybil, když si v rozporu se zásadou materiální pravdy nezajistil dostatečné podklady k posouzení otázky dodržení hygienických limitů a vytvoření těchto materiálů odložil do neurčitě vzdálené budoucnosti. Je rovněž nepřijatelné, že povinnost přijmout protihluková opatření nechal na posouzení žadatele, který je na zisk orientovaným podnikatelem, od něhož se nedá očekávat, že by sám od sebe bral ohledy na ochranu

veřejných zájmů a na práva osob dotčených jeho podnikatelským záměrem. Napadené prvoinstanční rozhodnutí tedy bylo z těchto důvodů vydáno v rozporu s § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu a dále s § 2 odst. 3 správního řádu. Odvolací správní orgán se s těmito námitkami žalobců vypořádal již výše zmíněným konstatováním, že správní orgány nejsou v daném typu řízení povinny k otázce hygienických limitů přihlížet. Napadené odvolací rozhodnutí je z těchto důvodů v rozporu se zákonem.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Podle ust. § 10 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, pozemní komunikace lze navzájem připojovat zřizováním křižovatek nebo připojovat na ně sousední nemovitosti zřízením sjezdů nebo nájezdů. Přímé připojení sousední nemovitosti na pozemní komunikaci není účelovou komunikací.

Podle ust. § 10 odst. 4 citovaného zákona příslušný silniční správní úřad si před vydáním povolení

a) o připojení dálnice, silnice nebo místní komunikace k jiné pozemní komunikaci, o úpravě takového připojení nebo o jeho zrušení vyžádá předchozí souhlas vlastníka pozemní komunikace vyšší kategorie nebo třídy,

b) o připojení sousední nemovitosti k dálnici, silnici nebo k místní komunikaci, o úpravě takového připojení nebo o jeho zrušení vyžádá předchozí souhlas vlastníka dotčené pozemní komunikace,

a jedná-li se o dálnici nebo rychlostní silnici též předchozí souhlas Ministerstva vnitra, v ostatních případech předchozí souhlas příslušného orgánu Policie České republiky.

Podle ust. § 10 odst. 5 citovaného zákona prováděcí předpis upraví technické podmínky pro připojování pozemních komunikací navzájem a podmínky pro připojování sousední nemovitosti na dálnici, silnici a místní komunikaci.

Tyto podmínky pro připojování sousední nemovitosti na dálnici, silnici a místní komunikaci jsou pak upraveny v ust. § 12 vyhlášky Ministerstva dopravy a spojů č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, které v jednotlivých odstavcích stanoví:

(1) Sjezdy a nájezdy na silnici a místní komunikaci lze zřídit, jen pokud splňují tyto podmínky:

a) rozhled pro rozhodnutí najet na komunikaci,

b) rozhled uživatele komunikace alespoň pro zastavení vozidla; vozidlo, které zastaví při odbočování vlevo na sjezd, nesmí bránit průjezdu ostatním vozidlům v přímém směru nebo na něj musí být výhled ze vzdálenosti nutné pro zastavení dalšího vozidla,

c) vzájemné vzdálenosti připojení únosné z hlediska bezpečnosti a plynulosti provozu.

Bližší informace jsou obsaženy v doporučených ČSN 73 6101 a ČSN 73 6110.

(2) Šířka sjezdu nebo nájezdu musí umožňovat vozidlům plynulé odbočení ze silnice nebo z místní komunikace a výjezd na ně. Parametry odbočovacích oblouků jsou obsaženy v závazné ČSN 73 6102. Jestliže je součástí sjezdu nebo nájezdu propustek, musí mít nejméně tyto jmenovité světlosti trub:

a) 400 mm pro délku propustku do 6,00 m,

- b) 600 mm pro délku propustku od 6,00 do 10,00 m a pro délku propustku přes 10,00 m při sklonu propustku nad 2 %,
- c) 800 mm pro délku propustku přes 10,00 m při sklonu propustku do 2 %.

(3) Sjezd a nájezd se zřizuje se zpevněním, které vyhovuje předpokládanému zatížení dopravou, a se snadno čistitelným vozovkovým krytem. Stavební uspořádání musí být takové, aby se zabránilo stékání srážkové vody na komunikaci a jejímu znečištění.

(4) Je-li zřízení sjezdu a nájezdu nebo jejich změna, popř. zrušení vyvoláno potřebou fyzické nebo právnické osoby, která je vlastníkem nemovitosti nebo má k ní jiná práva, pak je tato osoba stavebníkem připojení. V případě, že potřeba změny nebo zrušení sjezdu nebo nájezdu vznikne v důsledku provádění stavebních prací na komunikaci, je stavebníkem sjezdu nebo nájezdu stavebník dotčené komunikace.

(5) Jestliže se zřizuje, stavebně upravuje nebo ruší část sjezdu nebo nájezdu na pozemku komunikace, musí si vlastník připojované nemovitosti nebo osoba s jinými právy k této nemovitosti zajistit předchozí souhlas vlastníka dotčené komunikace.

(6) Vlastník sjezdu nebo nájezdu zajišťuje řádnou údržbu celého připojení včetně propustku.

Z uvedených norem je zřejmé, jakými věcnými hledisky se rozhodování o připojování sousední nemovitosti na dálnici, silnici a místní komunikaci řídí. Těmito hledisky jsou všechny subjekty správního řízení o povolení takového připojení vázány, v první řadě pak samotné správní orgány. Jsouce vázány ustanovením článku 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle něhož státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví, zkoumají a hodnotí správní orgány jen takové skutečnosti, které se zákonem taxativně vymezených hledisek týkají. Jelikož mezi tato hlediska zákon nezařadil hygienické limity hluku a imisí zplodin z dopravy, není v kompetenci správního orgánu při rozhodování o připojování sousední nemovitosti na místní komunikaci tyto otázky jakkoliv zjišťovat a hodnotit. Totéž se týká i otázek únosnosti či propustnosti předmětné místní komunikace, na kterou má být zamýšlená nemovitost připojena, jakož i stabilita opěrné zdi, protože jak je zřejmé z výše citovaných norem, nic takového zákon o pozemních komunikacích správnímu orgánu ani nepřikazuje, ani nedovoluje. Je zřejmé, že rozhodování o připojování sousední nemovitosti na místní komunikaci je velmi specifické a zabývá se jen některými, úzce a přesně vymezenými okolnostmi takového připojení. Lze sice souhlasit se žalobci v tom, že připojení obytného souboru může mít podstatný vliv jak na technický stav této místní komunikace (zde problém opěrné zdi), tak na zatížení životního prostředí v této lokalitě (hluk, prach, zplodiny z provozu motorů), avšak posuzování těchto skutečností zákonodárce do řízení podle ust. § 10 zákona o pozemních komunikacích nesvěřil. Nelze tedy ani správnímu orgánu I. stupně, ani žalovanému vytýkat, že se s těmito skutečnostmi nevypořádali. Pro úplnost lze dodat, že to neznamená, že tyto skutečnosti nejsou posuzovány vůbec, protože jsou předmětem územního řízení podle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), konkrétně pak řízení o umístění stavby podle jeho § 79 odst. 1, podle něhož rozhodnutí o umístění stavby vymezuje stavební pozemek, umisťuje navrhovanou stavbu, stanoví její druh a účel, podmínky pro její umístění, pro

zpracování projektové dokumentace pro vydání stavebního povolení, pro ohlášení stavby a pro napojení na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu.

Podle ust. § 90 stavebního zákona pak v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu

- a) s vydanou územně plánovací dokumentací,
- b) s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území,
- c) s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území,
- d) s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu,
- e) s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, popřípadě s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení.

Odborné otázky jak dopravní povahy, tak vlivu na životní prostředí tedy budou řešeny v jiném řízení. Námitky žalobců ohledně nevyřešené otázky stavu pohledové opěrné stěny a ohledně nedostatečného posouzení přípustnosti z hlediska dodržení hygienických limitů proto soud shledal nedůvodnými, neboť jde o záležitost, jež nespadá do působnosti a pravomoci správního orgánu v rámci rozhodování připojování sousední nemovitosti na místní komunikaci podle ust. § 10 zákona o pozemních komunikacích a správní orgán se jimi vůbec nemohl zabývat.

Soud však dal žalobcům za pravdu v tom, že v průběhu řízení, a to jak před správním orgánem I. instance, tak před orgánem odvolacím, nebyla respektována jejich práva podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu.

Podle této normy nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.

Povinností správních orgánů tedy bylo vyrozumět žalobce jako účastníky správního řízení o tom, že byl shromážděn podklad pro rozhodnutí a poskytnout jim přiměřenou dobu na to, aby se s těmito podklady mohli seznámit a vyjádřit se k nim. Toto právo účastníků správního řízení není přitom totožné s jeho právem nahlížet do spisu podle ust. § 38 správního řádu. Nelze tedy obecně připustit, aby právo účastníka podle § 36 odst. 3 správního řádu bylo suspendováno s odkazem na jeho oprávnění nahlížet do spisu.

V projednávané věci je nutno dát žalobcům za pravdu v tom, že správní orgán I. stupně poté, kdy bylo jeho původní rozhodnutí ve věci zrušeno žalovaným, pokračoval v řízení, v jehož průběhu byly do spisu založeny další podklady – Znalecký posudek k posouzení konstrukce opěrné zdi v ulici Klapálkova, zpracovaný Doc. Ing. V. K., CSc., ze dne 14. 3. 2010, dále znalecký posudek ohledně statického posouzení komunikace Klapálkova, včetně opěrných zdí, vypracovaný společností INSET, s.r.o. v červnu 2010. Ze spisu však nijak nevyplývá, že by před vydáním rozhodnutí dostali žalobci možnost se s těmito podklady seznámit a vyjádřit se k nim.

Žalobci na tuto vadu řízení poukázali ve svých odvoláních, avšak žalovaný tyto námítky vypořádal nesprávně, s odkazem na ust. § 38 správního řádu, které však upravuje jiné oprávnění účastníků řízení, a jeho vypořádání se tak s podstatou práva podle § 36 odst. 3 správního řádu míjí.

Dále je ze odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, že v průběhu odvolacího řízení byl podklad pro rozhodnutí doplněn o stanovisko Ing. M. H., autorizovaného inženýra pro pozemní stavby a statiku a dynamiku staveb ze dne 18. 7. 2010 ke zprávě společnosti INSET, s.r.o., a dále o vyjádření znalce Ing. V. O. k otázce statického výpočtu a průkazu stability pohledové zdi ze dne 10. 11. 2010. Těmito podklady se žalovaný zabýval a odůvodnil jimi své závěry v napadeném rozhodnutí. Bylo proto jeho povinností před jeho vydáním umožnit žalobcům seznámit se s nimi. Ani žalovaný však tuto povinnost nesplnil.

Vzhledem k tomu, že žalobci na toto porušení svých procesních práv v žalobě výslovně poukázali, soud shledal, že v této části je žaloba důvodná, a nezbylo mu proto, než napadené rozhodnutí zrušit podle ust. § 78 odst. 1 soudního řádu správního a věc vrátit podle ust. § 78 odst. 4 soudního řádu správního žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude úkolem žalovaného především ujasnit si podstatu a předmět řízení o připojování sousední nemovitosti na dálnici, silnici a místní komunikaci podle ust. § 10 zákona o pozemních komunikacích a vymezit rozsah skutečností, které je třeba jako podklad pro toto rozhodnutí zjistit. Před novým rozhodnutím o odvolání žalobců jim pak umožní realizovat jejich právo podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci a), c) a d) měli ve věci plný úspěch, proto mají proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, jež sestávají ze zaplaceného soudního poplatku v částce 2.000 Kč a z nákladů zastoupení advokátem. Jejich výši soud určil v souladu s vyhláškou č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném ke dni provedení jednotlivých úkonů, tak, že jsou tvořeny odměnou za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení advokátem Mgr. Tomášem Erbákem, podání žaloby) po 2.100 Kč a za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení advokátkou JUDr. Alenou Bányaiovou, CSc., účast na jednání dne 7. 5. 2015) po 3.100 Kč, z důvodu zastupování tří žalobců sniženu o 20 %, a dále náhradou hotových výdajů advokáta v částce 300 Kč za každý z uvedených úkonů (náhrada hotových výdajů se žalobcům ve vztahu ke každému úkonu přiznává toliko jednou). Jelikož je zástupkyně žalobců plátkyní DPH, náhrada zastoupení advokátem v takto vypočtené částce 26.160 Kč se zvyšuje o náhradu této daně ve výši 21 %. Náhradu nákladů řízení žalobců a), c) a d) v celkové výši 37.654 Kč je žalovaný povinen zaplatit zástupkyni těchto žalobců do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. května 2015

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová